

Sygn. akt IX W 3403/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 stycznia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie Wydział IX Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Wojciech Kottik

Protokolant: sekr. sąd. Anna Ostromecka

bez obecności oskarżyciela publ.

po rozpoznaniu w dniach 30 października, 02 grudnia 2015 r. i 08 stycznia 2016 r., sprawy

L. L.

syna L. i M. z domu T.

ur. (...) w S.

obwinionego o to, że:

w dniu 20 czerwca 2015 r., o godz. 14¹⁵ w O. na ul. (...) kierował samochodem m-ki V. (...) o nr rej. (...) nie posiadając uprawnień do kierowania pojazdami

- tj. za wykroczenie z art. 94 § 1 kw w zw. z art. 5 ustawy o kierujących pojazdami

ORZEKA:

I. obwinionego **L. L.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 94 § 1 kw w zw. z art. 5 ustawy o kierujących pojazdami i za to na podstawie art. **94 § 1 kw** skazuje go na **karę 1500,- (jeden tysiąc pięćset) złotych grzywny;**

II. na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw zwalnia obwinionego od kosztów postępowania i opłaty.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny:

Do końca 2010 r obwiniony. L. L. pozostawał w związku konkubenckim z D. D. (1). Od rozstania wymienieni pozostają w konflikcie. D. D. (1) mieszkała w tym samym bloku co były konkubent, posiada również działkę w tym samym ogrodzie działkowym. Wyrokiem Sądu Rejonowego w O. z dnia 17 września 2009 r. L. L. został skazany za przestępstwo z art. 178 a §1 kk. Orzeczono wobec niego m. in. zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat, zaliczając jednocześnie na poczet zakazu okres zatrzymania dokumentu prawa jazdy od 17 czerwca 2009 r. Obwiniony do dnia dzisiejszego nie odzyskał uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi. O tych faktach wiedziała D. D. (1), wie, iż nie posiada on uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi, a jego stan zdrowia nie pozwala mu na ich odzyskanie. Orientuje się również, że obwiniony jest posiadaczem dwóch samochodów osobowych - m – ki V. (...) o nr rej. (...) i marki R. (...) o nr rej. (...). Ten drugi pojazd obwiniony zakupił w okresie pozostawania w związku z

H. S.. W ocenie D. D. (1) L. L., ze względu na wadę wzroku i schorzenia neurologiczne, kierując samochodem stwarza zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Dlatego też już od dłuższego czasu D. D. (1) zaczęła obserwować L. L. i w miarę możliwości jeśli tylko zauważyła kierowanie przez niego samochodami zgłaszać te sytuacje na Policję.

W dniu 20 czerwca 2015 r. ok. godz. 14¹⁵ D. D. (1) oczekiwała na przystanku autobusowym przy skrzyżowaniu ul. (...) z ul. (...). Spostrzegła wówczas obwinionego jadącego ulicą (...) w kierunku ul (...) kierującego samochodem marki V. (...) koloru (...). Kiedy po pewnym czasie wysiadła z autobusu na przystanku przy skrzyżowaniu ul. (...) z ul. (...) spostrzegła ten sam samochód obwinionego zaparkowany na parkingu pod sklepem (...). Obwiniony szukał czegoś w bagażniku a następnie poszedł do sklepu. Po chwili wyszedł z zakupami i kiedy spostrzegł D. D. stojącą na przystanku zaczął ją zaczepiać. Po pewnym czasie do samochodu i obwinionego przysła H. S., która wsiadła po chwili za kierownicę i odjechała z obwinionym.

(dowody: oświadczenia k. 5, 32, 34; kopia decyzji k. 8; zeznania świadków - D. D. k.24v, częściowo H. S. – k. 35; notatka o karalności k. 15; wydruk z (...) k. 29 pismo ze sklepu (...) k. 29, nagranie k. 41)

Obwiniony L. L. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu.

Wyjaśnił, że w dniu wskazanym przez D. D. (1) nie kierował samochodem. Jego pojazdami poruszają się siostra albo syn, a tego dnia pomagali mu w przeprowadzce. W jego ocenie była konkubina mogła się pomylić, bo wszystkie te osoby są bardzo podobne do niego.

(wyjaśnienia k. 24)

Sąd zważył, co następuje

Wyjaśnienia obwinionego nie zasługują na wiarę, bo w ocenie Sądu zmierzają one do uniknięcia odpowiedzialności za zarzucane wykroczenie. Stoją w oczywistej sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym w sprawie, w szczególności z zeznaniami D. D. (1) i również z analizą pozostałych dowodów. Osoby, które wskazał obwiniony zeznawały przed Sądem i analizując ich zeznania można wręcz stwierdzić, że złożyły zeznania wzajemnie wykluczające się. H. S. bowiem twierdziła z pełnym przekonaniem, że mimo, iż dokładnej daty nie pamięta, to jednak w dniu, w którym obwiniony miał chodzić do sklepu (...) w tzw. wiosce S. to ona kierowała samochodem obwinionego. Natomiast syn obwinionego T. L. przekonywał, że to on miał w tym dniu kierować samochodem ojca pomagając mu w przeprowadzce. Nawet gdyby przyjąć, że jedna z tych osób się pomyliła to i tak świadek D. D. stanowczo wykluczyła aby syn obwinionego, jego siostra lub H. S. zamiast niego kierowali tym samochodem na trasie z ul. (...) do tzw. wioski (...). Osoba obca nie mogłaby pomylić obwinionego ze wskazanymi przez niego osobami, a co dopiero D. D. (1), która te wszystkie osoby zna.

Świadek D. D. (1) zeznała zgodnie z ustalonym stanem faktycznym. Przyznała, iż pozostaje z obwinionym w konflikcie. Swoje spostrzeżenia, podobnie jak w przypadku innych zawiadomień starała się maksymalnie uszczegółowić.

Sąd dał wiarę zeznaniom wyżej wskazanego świadka, gdyż są one jasne i konsekwentne. Świadek zdając sobie sprawę z nikłej mocy dowodowej swych zeznań próbowała na różne sposoby zdobyć inne dowody, że obwiniony bez uprawnień nadal kieruje pojazdami. Wymieniona od dłuższego czasu konsekwentnie zawiadamiała Policję o tym, iż obwiniony notorycznie popełnia wykroczenia z art. 94§1kw, nie rezygnowała nawet po umorzeniu postępowań, które nastąpiły w przeszłości w wyniku wprowadzenia przez obwinionego w błąd funkcjonariuszy K. O..

Aby sprawdzić wiarygodność informacji składanych przez D. D. wobec niemożności uzyskania nagrania z kamer monitoringu z dnia 20.06.2015 r., z uwagi na upływ czasu przechowywania takich nagrań Sąd zwrócił się o takie nagranie z dnia 01 grudnia 2015 r., kiedy to zdaniem D. D. obwiniony po raz kolejny miał kierować samochodem, tym razem marki R. (...). Po uzyskaniu takiego nagrania w pełni potwierdzono zawiadomienie zgłaszającej, choć z uwagi na

jakość tego nagrania nie można rozpoznać twarzy kierującego w stopniu umożliwiającym bezdyskusyjne stwierdzenie, że pojazdem tym kierował obwiniony. Natomiast zgadzają się pozostałe szczegóły wskazane przez zgłaszającą tj. marka i model samochodu, numery rejestracyjne oraz kierunek z jakiego poruszał się pojazd i w jakim kierunku się udawał oraz dokładny czas tego zdarzenia.

Sąd nie dał wiary zeznaniom wskazanych wyżej świadków tj. T. L. i T. S. albowiem jak wspomniano wyżej są one wzajemnie sprzeczne.

Wobec powyższych ustaleń, w ocenie Sądu wina obwinionego jest ewidentna i została mu udowodniona. Obwiniony pomimo braku uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi, w dniu 20 czerwca 2016 r., o godzinie 14¹⁵ kierował samochodem m – ki V. (...) o nr rej. (...). Czyn ten stanowi wykroczenie z art. 94§ 1 kw w zw. z art. 5 ustawy o kierujących pojazdami. Z mocy tych przepisów obwiniony został skazany i wymierzono mu karę jak w sentencji wyroku.

Wymierzając obwinionemu karę, Sąd nie dostrzegł po jego stronie żadnych istotnych okoliczności łagodzących, przy szeregu okolicznościach obciążających. L. L. nie posiadając uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi, które utracił w wyniku skazania za jazdę w stanie nietrzeźwości, kierował po raz kolejny pojazdem. Postępowanie obwinionego było nagminne. Obwiniony był w przeszłości nieprawomocnie skazany za identyczne wykroczenia drogowe (k. 15).

W tym stanie rzeczy, w ocenie Sądu, kara wymierzona obwinionemu jest adekwatna do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości jego czynu, z uwzględnieniem jego deklarowanej sytuacji materialnej. Tak ukształtowana ma szansę wpłynąć na obwinionego wychowawczo i zapobiegawczo i spełnić swe zadania w zakresie prewencji ogólnej.

Wobec deklarowanej trudnej sytuacji materialnej, obwiniony został zwolniony od kosztów postępowania i opłaty.